

STANISLAV
J. JUHAŇÁK

ILUSTROVALA
MARKETA VYDROVÁ

JAK JSEM MĚL ZOO

triton

JAK
JSEM
SEL

K ZÁPISU

23

JAK JSEM MĚL ZOO

Přestěhovali jsme se a já jsem konečně mohl mít svou vlastní ZOO. Zabavil jsem mamince všechny zavařovací sklenice, ve kterých ještě nebyl dýňový kompot à la ananas, a začal jsem chytat všechno, co se kde mihlo.

Do jedné zavařovačky jsem dal kobylinky a tlustého čmeláka, do další ruměnice pospolné, svinky a střevlíka měděného. Ve velké sklenici od okurek jsem choval samičku ještěrky a v další jsem měl v kalné a trochu smradlavé vodě komáří larvy. Taky jsem měl dva hlemýžďe zahradní, které jsem chtěl rozmnožovat.

Sklenice jsem měl naskládané na polici u postele, abych je měl pořád na očích. Pro pozoro-

vání v noci (nebo čtení pod peřinou) jsem měl na polici připravenou baterku. Kdyby mi ji maminka zabavila, měl jsem ještě jednu náhradní pod postelí.

Zlatým hřebem mé zoologické zahrady byl ale ježek a užovka obojková.

Ježek bydlel v krabici od bot. Vystříhl jsem do ní závěrací okénko a dvířka, kterými mohl vyběhnout ven a běhat po pokoji, ale skoro pořád spal.

Užovku jsem ulovil do mikiny při jedné ze svých průzkumých výprav do cihelny, když jsem chytal pulce.

Sprintoval jsem s ní celou cestu domů a držel ji za ocas před sebou, aby mě nekousla. Doma jsem přidal sklenici s pulci na polici a užovku jsem dočasně ubytoval ve velkém zavařovacím hrnci.

SPRINTUJI
Z LOVU

Byla nádherná. Žluté měsíčky jen svítily, užovka se vlnila, schovávala se v hromádce listů a tu a tam vyplázla jazýček. Aby si odpočinula,

zakryl jsem hrnec utěrkou a zkontroloval hlemýždě, jestli už nezačali klást vajíčka.

Pulci se spokojeně mrskali, ve sklenici bzučel čmelák a v krabici chrastil ježek.

Připadal jsem si jako v ráji.

PTAČÍ PAST (návod):

Právě jsem vymýšlel, jak bych mohl ze starého kufru udělat past na holuby nebo vrabce, když se ozvala z kuchyně maminka: „Nevíš, kde mám zavařovací hrnec?“

„Nevím,“ zavolaal jsem a zíral na hlemýždě, kteří právě začali dělat díru do hlíny. Na užovku jsem úplně zapomněl.

„To je zvláštní,“ podivovala se maminka.
„Před chvílí tu byl.“

Chvíli křižovala kuchyní a pak mě zavolala: „Pojď mi pomoci hledat, prosím tě.“

Musel jsem přerušit důležité bádání a jít hledat hrnec! Prohlédli jsme spíž i koupelnu a ještě jednou celou kuchyň.

„Podívej se i na záchodě, jestli si tam s ním Jituška nehrála,“ poslala mě maminka.

„Nehlála,“ dotčeně se ozvala ségra, která se schovávala pod stolem.

„Ne abys mi šmejdila v pokoji,“ varoval jsem ji a šel se podívat na záchod. Samozřejmě tam žádný hrnec nebyl.

Když jsem se vracel, zaslechl jsem vítězný já-sot: „Mamííí, mamííí, tady je. Má ho v pokoji, já ti ho donesuáááá...“ Výskání se náhle změnilo v táhlý řev.

„Mamííí, pomóóóc, leze tu had.“ Ozvala se rána a rachot sklenic a vzápětí na to mamčin křik: „Okamžitě si pojd' tu potvoru uklidit, to snad není pravda!“

Přiřítíl jsem se jako blesk.

V pokoji byla spoušť jako po tsunami. U převráceného hrnce seděla v kaluži vody promáčená sestřička, řvala na celé kolo a kolem ní se plácali pulci a pár čolků.

„Marš, mrcho, do kuchyně nesmíš!“ křičela maminka a zmateně pobíhala po pokoji.

